בר:

מאן שמעת ליה דאמר מיחו ולא מיחו רבי

יהודה וקתני קוצרין ברצון חכמים ולימעמיך

הני ארבעה הוה אלא סמי מיכן קצירה:

ומתירין גמזיות של הקדש של חרוב ושל

שקמה אמרו אבותינו לא הקדישו אלא

קורות ואנו נתיר גמזיות של הקדש של

חרוב ושל שקמה ובגידולין הבאין לאחר

מכאן עסקיגן וסברי לה כמ"ד אין מעילה בגידולין ורבגן סברי גהי דמעילה ליכא

איסורא מיהא איכא: ופורצין פרצות: אמר

עולא א"ר שמעון בן לקיש מחלוקת בשל מכבְדות דרבגן סברי גזריגן שמא יעלה

ויתלוש ואנשי יריחו סברי לא גזרינן שמא

יעלה ויתלוש אבל בשל בין הכיפין דברי

הכל מותר א"ל יי רבא והא מוקצות נינהו וכי

תימא הואיל דחזי לעורבין השתא מוכן

לאדם לא הוי מוכן לכלבים 🌣 דתנן ר' יהודה

אומר אם לא היתה נבילה מע"ש אסורה לפי

שאינה מן המוכן מוכן לעורבים הוי מוכן לאדם א"ל יאין מוכן לאדם לא הוי מוכן

לכלבים דכל מידי דחזי לאיניש לא מקצה

ליה מדעתיה מוכן לעורבים הוי מוכן לאדם

כל מידי דחזי לאיניש דעתיה עלויה כי אתא

רבין א"ר שמעון בן לקיש מחלוקת בשל בין

כיפין דרבנן סברי מוכן לעורבים לא הוי מוכן

לאדם ואנשי יריחו סברי מוכן לעורבים הוי

בילה ו: כו:, ב) [בילה שס], ג) שבת סת. נדה נ. פיאה ג) שבת סת.

פ"ח (מ"ד), ד) (תוספתח פ"ג הי"ו], ה) נס"ח: ותכופות, ו) מהרש"ח

מהפך הדברים הך וליכא

לאוקמא במחלה עד ליותר ואח"כ ועוד דלא גרע כו'

עד פירות הנושריו ואח"כ

ווראה לר״י

הגהות הב"ח

(ל) גמרא ל״ל רבה והל

מוקלות נינהו:

לעזי רש"י

מוריק"א קרו"ג [קר"ו].

מוסף רש"י

. לפי שאינה מן המוכן

אתמול כשקדש היום לא היתה עומדת למאכל כלבים

(חולין יד.). מוכן לאדם

לא הוי מוכן לכלבים. למאן דאית ליה מוקנה, דהא נתנבלה בשבת לר׳

.[וישר"א] וויישר"א

איסטיס, פסטל (צמח

בד א מיי׳ פ״ב מהל׳ מתנות עניים הלכה א

מוסף תוספות

דאימור א אלמא בנטילה. מוס' ר. אכל אם ודאי נשרו מערב יו"ט אפי׳ בשל מכבדות שרי. תוס׳ שתנן. ג. דנהי דבספק נשרו וכו׳ לא שייך למגזר שמא יעלה ויתלוש מיהו משום ישלוו הוגרוש בייוו בשבר דספק מוקצות נינהו יש לאוסרם ולפי״ז לא קשיא מידי מביצה. שס. ז. והיכא מוכח מהכא דמוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים. תוספות פילה ו: ה והייחי יודע דאמורה משום מוקצה. שס. ועיי״ש כאריכות. ו. שלא הקצה דעמו ז. הוה לן למימר. שס. ח. ולא משום מוקצה. מצפים ליטול מהם פאה היו מפסידים יותר במקום

רבינו חננאל מתירין גואזיות של הקדש פירוש הן נצרים הפרים משרשי אילנות והן ייון קשקושי אילנות וענפיהז אבותינו לא הקדישו אלא אבורנו לא הקורשו אלא הקורות, מפני שהיו בעלי בתים נוטלין אותן בזרוע קורות הקדישו גדולין לא חכמים ואמרו, נהי דמעילה בגידולין ליכא איסורא מיהא איכא, רבנן לטעמיהו רפליגי עליה דר׳ יוסי במעילה פ״ד. ואמרי שדה ואח׳׳כ פירות, נתמלאת עשבים, מועלין בהן ואין מועלין במה שבתוכן. ואוכלין מתחת . הנשרים. פירוש מז הפירות הנובלות מן האילן, ומיחו בידם חכמים, ואסיקנא כלישנא בתרא, מחלוקת בשל בין הכיפין, ואנשי יריחו סברי מוכן לעורבים הוה מוכן לאדם, ורבנן סברי מוכן לעורבים לא הוה מוכז לאדם. אבל התמרים של מכבדות שהן מחוברין, אם נשרו דברי הכל אסורין, מאי טעמא הרואה כי מחוברין היו מותריז הז ויעלה ויתלוש. ונותנין פאה לירק. ואקשינן והתנן כלל אמרו בפיאה כל שהוא אוכל רנשמר וכו׳, ואמרינן בסיפא ומכניסו לקיום הייב בפיאה, ותאני עלה הירק אע"פ שלקיטתו כאחת אין מכניסו לקיום. ושני רב יהודה משמא במתני׳ ראשי לפתות הן

. דמכניסין לקיום ע״י דבר אחר בכבישה [נ״א: כלומר

מחלוקת בשל מכבדות. פ״ה כולה שמעתה בנתלשו ביו״ט ודווקא בשל מכבדות דאיכא נמי מחוברות גזרו רבנו

> (בינה דף לו:) אין עולין באילן וכו׳ ובין הכיפין נמי אמאי ד"ה מותר הא קמשתמש באילן כדאמר בכירה (שבת דף מה.) אין מניחין נר על גבי דהל שמח ישתמש בחילן בשעת נטילתהא וכן משמע בעירובין (דף ק.) ובכמה דוכתי ועוד דלא גרע בין הכיפין מבילה שנולדה שהיא על הקרקע דאסרינן בבילה (דף ג.) משום פירות הנושרין יוליכא לאוקמא בפחות מג' טפחים דמותר להשתמש דמ"מ ה"ל לפלוגי בבין הכיפין בין פחות מג' טפחים ליותר ונראה לר"י דשמעתא איירי בתלושין מעי"ט במכבדות ובכיפים ומונחים שם בין השמשות וקאמר מחלוקת בשל מכבדות דרבנן אסרי אפילו נפלו לארץ בי"ט כיון דמכבדות איכא נמי מחוברים גזרינן שמא יעלה ויתלוש כיון דבין השמשות היו על האילן אע"פ שהן תלוש ובני יריחו לא גזרו כיון דתלוש מעי"ט אבל בשל בין הכיפין הואיל ולא היו שם מחוברים ליכא למיגזר אטו שמא יעלה ויתלוש ממהום שלא נשרו והשתא א"ש דלא דמי לביצה דהתם שנולד בי"ט גזרינן והכא בנתלשו מעי"ט וקלת תימה איך יכירו בין אותם שנשרו אתמול לאותם שנשרו היום ונשר מן הכיפין לנשר מן המכבדות ופריך והא מוקצה נינהו כיון דהיו בין השמשות על האילן ולא היו ראויות לינטל שלא ישתמש באילן ובירושלמי דס"פ פריך במה אנן קיימין אי בנשרו מעי"ט ד"ה מותרים ואי בי"ט ד"ה אסורים אלא במה קיימין בסתם פי׳ דבסתם לא שייך למיגזר שמא יעלה ויתלוש אלא דוקא בנשרו ודאי בי"ט בוהיכא דנשרו ודאי בי"ט אפילו בשל בין הכיפין אסור ופריך והא מוקלות נינהו פי׳ ספק מוקצות נינהו ג אבל מ״מ קשה דתיפוה ליה שתשתתש בתחובר:

> דתנן רבי יהודה אומר אם לא היתה נבילה מע"ש. מימה

> הא התם לא הוי מוכן לאדם דאסור לשוחטה בשבת ד ומפרש ה״ר יוסף

דממשנה יתירא דייק דלא ה"ל למיתני לפי שאינה מן המוכן כיון דכבר תנא איסורא" אלא אפילו היה מוכן שאין מוקלה מחמת איסור לא הוי מוכן לכלבים ור"י מפרש מוכן לאדם היינו שעומדת לאכילת אדם ואע"ג. דאין ראויה לאדם לאותה שבת היינו מחמת איסור ולא מחמת הקצאה שלא היה רוצה שיהנה בה אדם ולא אמרינן עמידתה לאדם כעמידתה לכלבים שאלו היתה עומדת לכלבים כמו שעומדת לאדם היתה מותרת כשנתנגלה בשבת דלגבי כלבים ליכא מוקלה מחמת איסור כי יש דברים שראים לינחן לכלבים חיים כגון עופות וכיולא בהן ולא אמר דהוי מוכן לכלבים אע״ג דלבסוף הוי מוכן לכלבים אלא אדרבה לפי שסחמא עומד לאדם מקצי ליה מכלבים ה״ג™ מוכן לעורבים לא הוי מוכן לאדם אע"ג דלבסוף הוי מוכן לאדם: ב**ורבן** דעורבים. אפילו אי לא שרי הכא אלא למי שיש לו עורבים איצטריך בריש ביצה (דף ג.) למיסר פירות הנושרין מטעם גזירה שמא יעלה ויתלוש "דלא מצי למימר התם איסורא משום מוקצה שהרי מעמיד שם המשנה בתרנגולת העומדת לאכילה א"כ איסור מוקלה לא שייך בה למיגור אי לאו משום גזרה שמא יעלה ויתלוש:

בדל אמרו בפיאה בו'. נראה לרבינו תם דמדאורייתא לא מיחייב בפאה אלא זית וכרם ושדה דכתיבי בהדיא בקרא ואחריני תקנתא דרבנן נינהו ושאין מכניסו לקיום לא רצו לחקן פיאה דאינו דבר חשוב וחאינה וכל דדמי לה אף על גב דחשיב איכא בטול עניים לפי שאין לקיטתן כאחד והפסד יתר על הריוח מ וכמיהין ופטריות הואיל ואין במינו חיובא שאין גדל בקרקע לא תקנו והא דדריש בתורת כהנים יכול שאני מרבה קישואין ודלועין שיהיו חייבין בפיאה תלמוד לומר ובקולרכם את קציר ארלכם מה קציר שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ אף כל כו׳ ילאו ירקות כו׳ אסמכתא בעלמא היא כמו שדורש שם מקרא מעשר ירק אף על גב דהוי דרבנן:

מאן שמעת ליה. דנקט לישנא דמיחו ולא מיחו ר' יהודה היא דשמעת ליה לעיל וע״אן: וליטעמיך. דסבירא לך הא דלעיל דקתני אלו ואלו שלא שמא יעלה ויתלוש וקשה נהי דלא גזרו בני יריחו בשל מכבדות שמא ברצון חכמים כו' מתרלתא היא דקא רמית אחריתי עליה ליפרכיה יעלה ויתלוש תיפוק ליה שמשתמש במחובר דאטו לית להו הא דתנן – מינה ובה דקתני על שלשה לא מיחו וקא חשיב ארבעה מרכיבין

וכורכין וקולרין וגודשין: ובגידולין גרסינן: למחן דחמר חין מעילה בגידולין. במסכת מעילה (דף יג.): מחלוקת. דאנשי יריחו ורבנן: כשל מכבדות. כפות תמרים הן ברחש הדקל וכפופותה זו אלל זו כעין כלי וכשהתמרים נושרין מקבלות אותן וכיון דגבוה ולריך לעלות על הדקל לנוטלן חיישינן שמא יחלוש מן המחוברות דהוי אב מלאכה: בשל בין הכיפים. למטה מנופיהן נופות התחתונים וליכא למיחש לתלישה דאין כאן מחוברות: והא מוקצות נינהו. שמערב שבת בין השמשות היו מחוברות ונמלאו מוקלות מחמת איסור תלישה ומוקנה בין השמשות מוקצה לכל היום: וכי תימא הואיל וחוו. במחובר לעורבים שיש לו הגדילות בתוך ביתו לגדולה ומותר להעמידם עליהן לאוכלם: נבילה שנתנבלה בשבת היתה עומדת בין השמשות לאדם ולא חשיב לה מוכן לגבי כלבים: ונשמר. שאינו מופקר ומקפידין עליו לשומרו: ומכניסו לקיום. שמתקיים ימים רבים: ספיחי סטים וקולה. קשין לאכילה אבל סטים וקולה שאינם ספיחים חזו לאכילה. סטיס מוריק"א קרו"ג. קולה וויישר"א: תאינה אינה מתבשלת כאחת אלא זו גמורה היום ואחרת יוצאה בצידה כל ימות הקיץ: ראשי לפתוח. עלי

מוכן לאדם אבל בשל מכבדות דברי הכל הלפת מכניסין אותן לקיום על ידי אסור גזרינן שמא יעלה ויתלוש: ונותנין האימהות: ללפת. לעלין דבאימהות פיאה לירק: ולית להו לאנשי יריחו הא כולי עלמא מודו דהא מתקיימין: ידתנן יכלל אמרו בפיאה כל שהוא אוכל י הכי ונשמר וגידולו מן הארץ ולקימתו כאחת ומכנימו לקיום חייב בפיאה כל שהוא אוכל פרם לספיחי סמים וקוצה ונשמר פרט להפקר וגידולו מן הארץ פרט לכמהין ופטריות ולקיטתן כאחת פרט לתאנים ומכניסו לקיום פרט לירק א"ר יהודה אמר רב הכא בראשי לפתות עסקינן ומכניסו לקיום ע"י דבר אחר קמיפלגי מר סבר מכניסו לקיום ע"י דבר אחר שמיה קיום ומר סבר לא שמיה קיום: ת"ר בראשונה היו נותנין פיאה ללפת ולכרוב ר' יוםי אומר אף לקפלום ותני' אידך יהיו נותנין פיאה ללפת ולקפלום ר"ש אומר אף לכרוב

יהודה אתמול בין השתשות היתה עומדת לאדם, וקא חשיב ליה מוקלה בהא כלבים וריצה וי) (ויקרא יט) ובהולרכם את קינר וגו׳ דומיא דקליר קליר וגו׳ דומיא דקליר דמכניסו לקיום ואיכא כל . לני (נדה נ. וכעי"ז שבת ומכניסו לקיום. שם). פרט לספיחי סטים וקוצה. דאין אוכל אלא מין לבע (שם) שעומדים ללבע, להכי נקט ספיחים דאין דרך ללוקטן בשנה שזורעים אלא לסוף ד' וה' שנים שהשרשין מתפשטין בארץ ומשביחין ושורש שלהן עיקר, והא דנקט הני ולא נקט שאר מינים שאינן ראויין לאכילה, משום דאיידי דגבי שביעית תני להו דיש להן שביעית

נקט הכא דבפיאה ומעשר ליתנהו. לשון רבינו הלוי (שבת שם) ולא ידענא אמאי

מט ספיחים וכמדומה לי

(נדה שם) סטיס, ווישל"א.

קולה, וורנל"א (שבת שם) או: סטים, קרו"ג:

קולה, גויטר"א (נדה שם). פרט לירק. כגון לפת

בבישה) כדרך כל הכבושין, אנשי יריחו סברי כי האי גוונא מכניסו לקיום, ורבנן סברי לא. ת׳ד נותנין פיאה ללפת ולכרוב, רבי יוסי אומר אף לקפלוט, ותניא אידך נותנין פיאה ללפת ולקפלוט, רבי שמעון אומר אף לכרוב.